

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **JUDr. R. F.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem Třída Tomáše Bati 21, P.O. Box 220, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

- 1. Podle správních orgánů žalobce spáchal přestupek. Zaparkoval neoprávněně na vyhrazeném parkovišti. Žalobce vznáší právní námitky ohledně platnosti dopravního značení omezujícího parkování na daném místě. A skutkové námitky ohledně prokázání totožnosti řidiče. Níže krajský soud vysvětlí, proč žádná z námitek nemohla obstát.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

- 2. Hlídka Městské policie Otrokovice zjistila, že dne 9. 11. 2021 krátce po osmé ráno na O. u. v Otrokovicích u služebny městské policie řidič N. X-T. s registrační značkou X, které provozuje žalobce („vozidlo žalobce“), zaparkoval v úseku platnosti svislého dopravního

značení IP12 (Vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou „Městská policie a na zvláštní povolení.“ Na tomto místě mohou zastavit a stát pouze některá vozidla s povolením.

3. Podle úředního záznamu o podezření z přestupku se u vozidla nikdo nenacházel. Hlídka proto pořídila fotodokumentaci vozidla a dopravního značení. Na služebnu městské policie se poté dostavil žalobce. Stálá služba jej poslala zpět na parkoviště k vozidlu, kam vyslala hlídku k dořešení přestupku. Žalobce uvedl, že tam byl na jednání. Hlídka jej poučila o platnosti dopravních značek a navrhla vyřešit přestupek na místě pokutou ve výši 300 Kč. To žalobce odmítl. Požádal o předání věci do správního řízení. Dopravní značení podle něj bylo špatně umístěné.
4. Městský úřad Otrokovice („městský úřad“) následně vyzval žalobce coby provozovatele vozidla, aby zaplatil určenou částku ve výši 500 Kč, nebo aby oznámil řidiče, který v dané době vozidlo řídil. Na tuto výzvu žalobce reagoval tak, že vozidlo řídil A. D., nar. X, bytem X. Námitky vznášel také k platnosti značky umožňující na daném místě parkovat pouze městské policii.
5. Příkazem ze dne 16. 12. 2021 městský úřad uznal žalobce vinným z přestupku podle § 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Uvedení označeného řidiče považoval za lživé. Proti příkazu žalobce podal odpor. V něm uvedl, že umístění dodatkové tabulky u dopravní značky IP12 není platné. Kromě toho podle něj městský úřad pochybil při identifikaci řidiče. Žalobce sice s vozidlem odjel, ale nedošlo k identifikaci řidiče, který s ním přijel. Žalobce ve své odpovědi na výzvu jasně identifikoval osobu řidiče.
6. Městský úřad poté do spisu doplnil kamerový záznam zachycující příjezdějící vozidlo žalobce a osobu, která z něj vystupuje. V protokolu ke kamerovému záznamu městský úřad uvádí, že v osm hodin přijíždí na parkoviště stříbrné auto a vystupuje z něj muž v červeném tričku a saku. Po jedenácté vychází z budovy strážník a ptá se muže v červeném tričku a saku, zda je řidičem vozidla. Ten to potvrdil. Uvedl, že zde byl na jednání. Následně jej strážník oslovuje jako pana F. Protokol obsahuje také informaci, že dne 9. 11. 2021 v osm ráno bylo nařízeno ústní jednání u stejného správního orgánu s řidičem, kterého zastupoval JUDr. F.
7. Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2022, č. j. X („rozhodnutí městského úřadu“), městský úřad uznal žalobce vinným a uložil mu pokutu 2.000 Kč. K dříve vzneseným námitkám žalobce městský úřad konstatoval, že dodatková tabulka nezakládá řidiči žádnou novou povinnost. Pouze omezuje rozsah vozidel, která mohou na předmětném parkovišti parkovat. Pokud tedy parkující vozidlo není v užívání Městské policie Otrokovice, nebo mu městská policie nevydala zvláštní povolení k parkování na uvedeném parkovišti, musí si řidič s vozidlem zaparkovat na jiném parkovacím místě. Žalobce měl možnost zaparkovat o jedno parkovací místo dále vlevo, kde je již parkování na parkovací kotouč.
8. Žalobce se proti rozhodnutí městského úřadu odvolal. Namítal, že městský úřad nedostatečně identifikoval osobu řidiče. Došlo pouze ke ztotožnění toho, kdo s vozidlem odjel, nikoliv toho, kdo s ním přijel. Městský úřad identifikoval žalobce jen na základě kamerového záznamu. Takový postup ale není dostatečný. Totožnost osoby je třeba ověřit např. na základě občanského průkazu. Městský úřad má povinnost řádně zjistit skutkový stav. Žalobce přitom označil konkrétní osobu řidiče. Městský úřad se jej ani nesnažil kontaktovat.

9. Za nesprávný žalobce považoval také názor městského úřadu o platnosti dopravní značky. Žalobce sice jako účastník silničního provozu má povinnost dodržovat povinnosti plynoucí z dopravního značení, ale pouze pokud odpovídá právním předpisům. Je tu spor, zda povinnosti z dopravní značky upravující parkování, která je na zdi budovy, plynou pro řidiče v úseku před značkou nebo za značkou. Podle žalobce tato značka neplatí totiž pro prostor před ní. Jedná se o svislou značku, jejíž umístění upravuje vyhláška č. 294/2015 Sb. („vyhláška“). Podle jejího § 2 a 3 se svislé dopravní značky umísťují při pravém okraji pozemní komunikace nebo nad vozovkou. Zároveň platí pro celou pozemní komunikaci v daném směru jízdy (s výjimkou značky upravující zastavení nebo stání). Povinnosti ze značky proto plynou až od místa umístění značky dále za značkou, nikoliv před ní. Aby dopravní značení mohlo platit v prostoru před značkou, pak by značka na budově městského úřadu musela mít ještě dodatkovou tabulku E8b nebo E8c.
10. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 6. 2022, č. j. X(„rozhodnutí žalovaného“), částečně změnil výrok rozhodnutí městského úřadu. Ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil a žalobcovo odvolání zamítl. Odkázal na přílohu č. 5 vyhlášky, podle které dopravní značka č. IP 12 (vyhrazené parkoviště) označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel. Údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno (např. název organizace, státní poznávací značka, symbol zařízení) a popřípadě v jaké době, uvádí dodatková tabulka a může je uvádět i značka místo nápisu. Mimo dobu, po kterou je parkoviště vyhrazeno, smějí na takto označeném místě zastavit a stát i řidiči jiných vozidel, pokud není stanoveno jinak. V tomto případě dodatková tabulka E13 obsahuje text „Městská policie a na zvláštní povolení“. Kromě toho je na značce dodatková tabulka E8d se šipkou doleva označující úsek platnosti značky.
11. Žalobce ve svých vyjádřeních odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, č. j. 65 A 22/2017-21 („olomoucký rozsudek“), ze kterého plyne, že dodatková tabulka nemůže stanovovat povinnosti namísto svislé dopravní značky. V případě žalobce však jde o skutkově jinou věc. Nejde o značku vymezující placené parkování, jak tomu bylo v olomouckém rozsudku. Právní úprava zde přímo předpokládá stanovení povinností v dodatkové tabulce.
12. Ohledně umístění značky žalovaný odkázal na § 2 odst. 4 vyhlášky, podle kterého se značky upravující zastavení nebo stání umísťují při tom okraji vozovky nebo pozemní komunikace, ke kterému se vztahují. Jde o výjimku z pravidla uvedeného ve druhém odstavci tohoto ustanovení, že svislé dopravní značky se umísťují při pravém okraji pozemní komunikace nebo nad vozovkou.
13. Podle povahy věci se k uvedené značce upravující zastavení a stání (což je i parkování) dodatkovou tabulkou upraví i úsek její platnosti. Podle § 1 odst. 1 vyhlášky se stále dopravní značky upevňují na sloupky, budovy nebo jiné konstrukce pevně spojené se zemí. Ustanovení § 2 odst. 5 pak zakazuje, aby konstrukce stálých dopravních značek zasahovaly do vymezené části dopravního prostoru určené pro provoz vozidel. Značky jsou v tomto případě na budově, při tom okraji vozovky, pro který platí. Srozumitelně a jasně označují směr a úsek platnosti. Dopravní značení proto nebylo umístěno chybně.
14. Pokud jde o zjištění totožnosti řidiče, žalobce sice dostal možnost jeho totožnost sdělit, ale údaje, které poskytl, městský úřad ve světle ostatních důkazů vyhodnotil jako nevěrohodné. Žalobce nepředložil žádné konkrétní vysvětlení, proč jeho auto řídila osoba z maďarské X.

III. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a repliky žalobce

15. Žalobce zopakoval svou námitku, že místo, kde parkoval, nebylo v působnosti příslušné dopravní značky. Správní orgány se s touto námitkou vůbec nevypořádaly. Žalobce znovu odkázal na ustanovení vyhlášky, které upravuje platnost dopravního značení. Trvá na tom, že povinnost plynoucí ze značky platí od jejího umístění dále za značku. Ne před ní. Pokud byla značka tři metry od místa, kde končilo parkoviště, nelze z ní dovodit, že reguluje parkování před ní. Z logiky věci nelze rozšiřovat působnost značek na prostor před nimi. Mohla by nastat paradoxní situace, při které by zákazová značka v polovině ulice dopadala i na část ulice před ní. Správní orgány ovšem nevysvětlily, z čeho dovozují působnost značek na prostor před nimi. Značka měla být správně napravo při vjezdu na parkoviště. Zároveň se žalovaný nevypořádal s námitkou ohledně umístění dodatkové tabulky, která nepřipustným způsobem ukládá povinnost. Z „rozhodnutí NS ČR 65 A 24/2017“ plyne, že to nejde.
16. Nesprávný je i postup městského úřadu při identifikaci řidiče. Nedošlo totiž k řádnému ztotožnění řidiče, který s vozidlem přijel na místo. Označil-li provozovatel konkrétního řidiče a uvedl jeho adresu, městský úřad se měl pokusit jej kontaktovat. Městský úřad nejprve vyzval žalobce ke sdělení jména řidiče a následně stejně zahájil řízení se žalobcem – nikoli jako s provozovatelem, ale řidičem. Není přitom jasné, z čeho správní orgány dovodily, že řídil žalobce. Žalovaný nevypořádal námitky, které v tomto směru žalobce vznášel po celou dobu správního řízení. Žalobce proto považuje rozhodnutí žalovaného za nesprávné.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vysvětlil, že pokud právní předpisy umožňují umístění značky na budovu, je logické, že úsek platnosti nebude za ní. Bude jej upravovat dodatková tabulka. S ohledem na podrobný popis místa a příslušných dodatkových tabulek žalobce nemohl mít pochybnosti, kde taková značka platí. Není pravdou, že vždy a striktně musí úsek platnosti dopravní značky začínat za odvrácenou stranou svislé dopravní značky.
18. Žalovaný odkázal na technické podmínky TP 65 - Zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích („zásady pro dopravní značení“), které vydává Ministerstvo dopravy. Vyplývá z nich, že úsek platnosti značky je možné vyznačit právě dodatkovými tabulkami. Ty neukládají samostatnou povinnost.
19. Ohledně osoby řidiče žalovaný poukazuje na kontext celého případu. Žalobce dostal možnost uvést řidiče vozidla jako jeho provozovatel. Jeho verze ve světle ostatních důkazů působí nevěrohodně. Samotné tvrzení, že vozidlo řídila konkrétní osoba bez dalších podporujících indicií nestačí. Pokud žalobce zpochybňuje důkazy svědčící v jeho neprospěch, důkazní břemeno se přesouvá na jeho stranu. Je pak na něm, aby svá tvrzení prokázal.
20. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného dodal, že pokud je parkoviště označeno čelně ke směru jízdy, je třeba označit nejenom délku parkoviště dodatkovými tabulkami číslo E8d nebo E8e, které určují délku parkoviště do strany, ale také dodatkovými tabulkami – buď E8a případně b nebo c –, které upravují začátek úseku, pro který značka platí, případně průběh nebo konec tohoto úseku. Pokud zde tyto dodatkové tabulky nebyly, nelze tento nedostatek překonat výkladem. Platnost a význam dopravního značení vzbuzovaly pochybnosti. Připustí-li žalobce, že dodatková tabulka označuje směr platnosti značky, rozhodně neoznačuje úsek, na který se vztahuje.

21. Kromě toho žalobce nesouhlasí s tím, že na výzvu ke sdělení řidiče měl kromě jeho totožnosti uvést doplňující informace. Popřel, že by řídil on sám a uvedl existující osobu. Žalobce si klade otázku, zda kamerový záznam, na který se odvolává žalovaný, vůbec lze použít jako důkaz. Žalobce totiž nebyl poučen o tom, že se pořizuje. Ani se nikde neuvádí, že se dané místo monitoruje.

IV. Jednání ve věci před krajským soudem

22. Dne 15. 3. 2023 proběhlo u krajského soudu jednání. Žalobce odkázal na žalobu a repliku, žalovaný na napadené rozhodnutí a své vyjádření k němu. Soud přistoupil k dokazování. Žalobce chtěl k důkazu provést fotografie, který již byly součástí správního spisu. Těmi z toho důvodu nebylo třeba provádět důkaz, ale krajský soud chtěl dát oběma stranám možnost se k nim vyjádřit. Žalobce i zástupce žalovaného popsali situaci v souladu se svými již dříve vznesenými stanovisky.
23. Žalovaný poté navrhl k důkazu část zásad pro dopravní značení. Na jejich str. 83 se uvádí: „K označení parkoviště čelně ke směru příjezdu se značka č. IP 11a doplňuje dodatkovou tabulkou č. E 8d nebo č. E 8e ‚Úsek platnosti‘ s uvedením délky parkoviště do strany od značky (obr. 116).“ Podle žalobce umístění značky v tomto případě tomuto pravidlu neodpovídalo, značka má působnost až na místa za ní. Podle žalovaného z toho naopak vyplývá, že taková značka musí dopadat na parkovací místo před ní. Žalobce reagoval, že na dálnicích se také značky umísťují čelně ke směru příjezdu a nikdy neplatí před ní.
24. Žalobce na podporu svých argumentů, že značka má pokrývat úsek před sebou, chtěl provést jinou část zásad pro dopravní značení, která se týká značek č. E 8a, E 8b a E 8c. Na str. 130 se k nim uvádí následující: „9.2.8.13. *Začátek úseku (č. E 8a)* Dodatková tabulka č. E 8a vyznačuje začátek úseku, pro který platí značka, pod kterou je tabulka umístěna. Tabulky č. E 8a se užívá zejména v případě, kdy platnost značky nezačíná na křižovatce nebo pokud je nutné začátek úseku zdůraznit. Tabulky č. E 8a se užívá zejména společně se značkami č. B 25 ‚Zákaz otáčení‘, č. B 28 ‚Zákaz zastavení‘, č. B 29 ‚Zákaz stání‘ a případně se značkami označujícími parkoviště, apod. 9.2.8.14 *Průběh úseku (č. E 8b)* Dodatková tabulka č. E 8b vyznačuje průběh úseku, pro který platí značka, pod kterou je tabulka umístěna. Tabulky č. E 8b se užívá zejména v případě, kdy je nutno na průběh platnosti značky zvlášť upozornit (např. v případě delšího úseku, při větší vzdálenosti od křižovatky, apod.). 9.2.8.15 *Konec úseku (č. E 8c)* Dodatková tabulka č. E 8c vyznačuje konec úseku, pro který platí značka, pod kterou je tabulka umístěna. Tabulky č. E 8c se užívá zejména k ukončení platnosti značky, pokud k tomuto účelu není zavedena odpovídající samostatná značka nebo pokud platnost značky nekončí na křižovatce anebo užitím jiné značky. Tabulky č. E 8c se užívá zejména společně se značkami č. B 25 ‚Zákaz otáčení‘, č. B 28 ‚Zákaz zastavení‘, č. B 29 ‚Zákaz stání‘ a případně se značkami označujícími parkoviště, apod.“ Žalovaný k tomu uvedl, že v tomto případě ovšem působnost označuje šipka značky č. E 8d.
25. Krajský soud poté chtěl, aby se účastníci řízení vyjádřili k videu, které bylo součástí správního spisu, a které se týká totožnosti řidiče, který přijel s vozidlem žalobce na předmětné parkovací místo, zaparkoval na něm a následně z místa odešel. Jde o bělovlasého, staršího muže s brýlemi v saku a červeném tričku (které měl žalobce shodou okolností na sobě i při jednání soudu). Muž na videu vypadal jako žalobce. Ten k videu uvedl, že by to mohl být jeho kolega A. D., kterého označil jako řidiče na výzvu městského úřadu. Žalovaný v reakci navrhl k důkazu video, které možným technickým

pochybením nebylo na CD ve správním spisu, a které zachycuje komunikaci strážníka se žalobcem. Soud o toto video doplnil dokazování. Žalobce již v případě tohoto druhého videa nezpochybňoval, že šlo o něj. Na obou videích jde zjevně o tutéž osobu.

26. Žalobce začal v reakci namítat, že městský úřad vůbec nenařídil jednání, ačkoliv o to žalobce žádal. Neměl možnost se vyjádřit k podkladům a nedostalo se mu řádného poučení o jeho právech. Na to navázal i v závěrečném návrhu. Žalovaný při závěrečném návrhu setrval na zamítnutí žaloby. Po krátkém přerušení krajský soud vyhlásil tento rozsudek.

V. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba *není důvodná*.

28. Nejprve je třeba vyjasnit, že se krajský soud nezabýval námitkami žalobce, které vznesl až při jednání, a které mířily na porušení jeho procesních práv coby obviněného z přestupku (nenařízení ústního jednání, nemožnost se vyjádřit k podkladům, chybějící poučení apod.). Tyto námitky žalobce vznesl dne 15. 3. 2023, daleko po uplynutí žalobní lhůty dne 30. 8. 2022. Podle § 71 odst. 2 soudního řádu správního ovšem lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Proto jsou tyto námitky nepřipustné.
29. Žalobce nicméně vznáší dva okruhy přípustných námitek. První se týká platnosti dopravní značky, která na místě, kde parkovalo jeho auto, umožňovala parkování pouze vozidlům městské policie a vozidlům se zvláštním povolením. Druhý okruh námitek souvisí s postupem městského úřadu při zjišťování totožnosti pachatele přestupku. Podle žalobce správní orgány dostatečně neprokázaly, že vozidlo na daném místě zaparkoval právě on. Krajský soud v tomto pořadí námitky žalobce vypořádá.

a. Platnost dopravního značení

30. Krajský soud nesdílí pochybnosti žalobce o platnosti značky. Žalobce zaparkoval v místě, kde svislá dopravní značka (IP 12) dovolovala zastavení a stání pouze vozidlům městské policie a na zvláštní povolení. Tato dopravní značka měla dodatkovou tabulkou (E 8d) vyznačující úsek platnosti – 12, 5 metrů doleva. To odpovídá pěti parkovacím místům. Vozidlo žalobce pak parkovalo na posledním z těchto pěti míst.
31. Podstata žalobní argumentace spočívá v tom, že regulace parkování platí až za příslušnou značkou, nikoliv před ní. Tuto námitku žalobce vznášel od počátku správního řízení. A oba správní orgány se s ní ve svých rozhodnutích řádně vypořádaly.
32. Žalobce poukazuje na § 2 odst. 2 vyhlášky, podle kterého se svislé dopravní značky umísťují při pravém okraji pozemní komunikace nebo nad vozovkou. A podle § 3 odst. 1 této vyhlášky svislá dopravní značka umístěná vedle pozemní komunikace platí pro celou pozemní komunikaci v daném směru jízdy *s výjimkou značky upravující zastavení nebo stání, která platí jen pro tu stranu pozemní komunikace, u níž je umístěna* (zdůraznil krajský soud). Z toho žalobce dovozuje, že dopravní značka platí pouze pro úsek nacházející se za ní, nikoliv před ní.
33. Žalovaný však správně oponuje, že § 2 odst. 4 vyhlášky upravuje výjimku z obecně platného pravidla o umísťování svislých dopravních značek při pravém okraji vozovky v případě značek upravujících zastavení nebo stání. Podle tohoto ustanovení se takové značky umísťují při tom okraji vozovky nebo pozemní komunikace, k němuž se vztahují. Podle § 2 odst. 5 vyhlášky pak stále značky ani jejich konstrukce nesmějí zasahovat do vymezené části dopravního prostoru určené pro provoz vozidel. Zároveň § 1 odst. 1

vyhlášky umožňuje upevnit stálé dopravní značky upevňovat nejenom na sloupky, ale také na budovy či jiné konstrukce pevně spojené se zemí.

34. Nelze proto souhlasit se žalobcem, že by dopravní značka v každém případě musela regulovat pouze místo za ní. Obzvláště pokud jde o úpravu parkování. Logikou žalobce by totiž dopravní značka musela být ještě před parkovacím místem, což by zasahovalo do parkovacího prostoru a zbytečně by to komplikovalo parkování. *Je naopak naprosto běžné, že dopravní značky regulující parkování se umísťují až za příslušné parkovací místo. K upřesnění úseku, na který se daná regulace vztahuje, slouží právě dodatkové tabulky.* V tomto případě bylo z dodatkové tabulky E 8d zřejmé, že dopravní značka vyhražující parkoviště platí od značky doleva v rozsahu 12,5 m. Žádný jiný výklad dopravní značky nebyl možný. Nevzbuzovala proto žádné pochybnosti o tom, jaká vozidla mohou parkovat na místě, kde stálo vozidlo žalobce. Stvrzují to i zásady pro dopravní značení, podle kterých se v případě označení parkoviště *čelně ke směru příjezdu* příslušná značka doplňuje dodatkovou tabulkou č. E 8d s uvedením délky parkoviště do strany od značky.
35. Žalovaný také žalobci srozumitelně vysvětlil, že dodatková tabulka nestanovuje účastníku silničního provozu samostatnou povinnost, ale pouze upřesňuje rozsah regulace plynoucí z dopravní značky vyhražující parkoviště. Proto zde nemají relevanci závěry olomouckého rozsudku, na který žalobce ve svých podáních odkazoval. Z olomouckého rozsudku plyne, že dodatková tabulka nemůže stanovit zcela novou povinnost, odlišnou od dopravní značky, pod kterou je umístěna. Obzvláště pokud text na dodatkové tabulce odpovídá významu jiné dopravní značky. To ale nebyl tento případ.
36. Námitky žalobce poukazující na nezákonnost dopravního značení, které porušil, proto nejsou důvodné.

b. Zjištění totožnosti řidiče

37. Podstata druhé žalobní námitky spočívá v tom, že správní orgány nepostupovaly správně při identifikaci řidiče vozidla. Ani této námitce však krajský soud nemohl přisvědčit.
38. Obecně má sice žalobce pravdu v tom, že pokud správní orgán vyzve provozovatele vozidla ke sdělení totožnosti řidiče postupem podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, a provozovatel na základě této výzvy označí konkrétního řidiče, správní orgán pak může zahájit řízení pro přestupek provozovatele pouze pokud vyvine dostatečnou, avšak neúspěšnou snahu zjistit skutečného řidiče vozidla. Správní orgán v takovém případě v závislosti na konkrétních okolnostech může buď rovnou přistoupit k zahájení řízení s označeným řidičem nebo jej může před zahájením řízení kontaktovat a vyzvat k podání vysvětlení. Je přitom nesporné, že městský úřad takto nepostupoval, přestože mu žalobce na výzvu sdělil konkrétní jméno osoby, která údajně měla žalobcovo vozidlo na daném místě zaparkovat.
39. Krajský soud v postupu městského úřadu však nevidí vadu, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že příslušný správní orgán bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud (a) jsou splněny podmínky § 125f odst. 2, (b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a (c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.

40. V tomto případě však podle názoru krajského soudu *městský úřad vůbec nemusel zasílat výzvu provozovateli vozidla* podle uvedeného ustanovení. Nebyl totiž v situaci, že by neznal totožnost řidiče vozidla, se kterým došlo ke spáchání přestupku. Z úředního záznamu městské policie o podezření z přestupku plynulo, že řidičem byl zřejmě žalobce. Městský úřad proto měl dostatek indicií k tomu, aby rovnou zahájil přestupkové řízení vůči žalobci *coby řidiči, nikoliv provozovateli*.
41. Pokud se městský úřad nejprve (zřejmě z určité opatrnosti) rozhodl obrátit na žalobce v pozici provozovatele s výzvou podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, nezbavilo ho to možnosti následně zahájit řízení se žalobcem v pozici řidiče. Zákon o silničním provozu tuto možnost nevylučuje. Výzva ke sdělení totožnosti řidiče předchází samotnému zahájení správního řízení. Je projevem subsidiarity odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče, jehož totožnosti by správní orgány měly zjišťovat primárně. *Chybou by v tomto případě bylo, pokud by městský úřad i přes označení konkrétního řidiče zahájil řízení s žalobcem coby provozovatelem*. Pokud ale vyhodnotil, že toto sdělení je nevěrohodné a rozhodl se po obstarání dodatečných důkazů zahájit řízení s žalobcem *v pozici řidiče*, nijak tím nepochybil.
42. Druhou otázkou je, zda měl městský úřad dostatek důkazů o tom, že vozidlo skutečně na daném místě zaparkoval žalobce. I v tomto směru však krajský soud musí dát za pravdu správním orgánům.
43. Správní orgány mají obecnou povinnost postupovat tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Co se týče důkazních možností za účelem splnění této povinnosti, správní orgány mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Jen je musí získat a provést v souladu se zákonem. A tyto prostředky musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pak správní orgán hodnotí důkazy zásadně podle volné úvahy. Přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
44. Součástí správního spisu je kamerový záznam. Zachycuje osobu, která přijíždí s vozidlem žalobce, parkuje na vyhrazeném parkovišti a poté se od vozidla vzdaluje. Je to starší muž, který má na sobě červené triko a sako. Kamerový záznam z pozdějšího řešení přestupku s příslušníky městské policie, kteří ztotožnili žalobce, součástí spisu sice není. Je v něm ale protokol o kamerovém záznamu, podle kterého muž v červeném triku a saku strážníkovi potvrdil, že on je řidičem vozidla. Byl zde (na městském úřadě) na jednání. Protokol také uvádí, že dne 9. 11. 2021 v osm hodin bylo u městského úřadu nařízeno ústní jednání s řidičem, kterého zastupoval žalobce.
45. Judikatura dovodila, že promítnutí audiovizuálního záznamu je specifickým případem ohledání ve smyslu § 54 správního řádu. Dokazování kamerovým záznamem by primárně mělo probíhat při ústním jednání, o kterém správní orgán účastníka vyrozumí ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu a tím mu umožní být u provádění důkazu a vyjádřit se k němu. Výjimečně ale lze důkaz ohledáním provést i mimo ústní jednání. Správní orgán o něm v takovém případě musí vyhotovit protokol v souladu s § 18 správního řádu. V souladu s § 51 odst. 2 správního řádu by však správní orgán měl účastníka řízení včas vyrozumět o provádění důkazu mimo ústní jednání (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, č. 2633/2012 Sb. NSS).

46. Městský úřad v tomto případě provedl důkaz přehráním videozáznamu mimo ústní jednání. Splnil svou povinnost pořádit o tom protokol. Dopustil se ale pochybení spočívajícího v tom, že žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání neinformoval. Protokol nese datum 5. 1. 2022, stejně jako oznámení o pokračování v řízení spolu s výzvou k seznámení se se spisovým materiálem. *Žalobce však v průběhu řízení ani v žalobě nevznášel námitku ohledně tohoto procesního pochybení.* Rovněž nepodal stížnost proti obsahu protokolu, jak mu to umožňuje § 18 odst. 4 ve spojení s § 175 správního řádu. Je proto zřejmé, že se tímto postupem se necítil být dotčen na svých právech. A podle krajského soudu se nejedná o vadu, ke které by soud měl přihlédnout z vlastní iniciativy (*ex offo*) a hodnotit zákonnost rozhodnutí správních orgánů.
47. Ve světle žalobních námitek proto krajský soud posuzoval jen to, zda provedené dokazování poskytuje dostatečně pevný skutkový základ pro závěr, že řidičem vozidla, které nesprávně parkovalo, byl právě žalobce. Dospěl k závěru, že tomu tak je.
48. Žalobce nepopírá, že osobou, která řešila přestupek se strážníky a chtěla s jeho vozidlem odjet, byl on sám. Namítá pouze, že nedošlo k řádné identifikaci osoby, která s vozidlem přijela. Tato námitka však nemůže obstát. Protokol o promítnutí kamerového záznamu je objektivním popisem přímého pozorování skutečností zachycených na tomto záznamu. Úřední osoba, která kamerový záznam shlédla, svými smysly vnímala, co se na záznamu odehrává. Jistě dokázala rozeznat, zda osoba, která s autem přijela, je totožná s osobou, která následně řešila přestupek. V protokolu příslušná úřední osoba jednoznačně konstatuje, že jde o tu samou osobu – žalobce. Nebylo již proto nutné danou úřední osobu vyslechnout jako svědka, jak namítá žalobce. K reprodukci toho, co viděla na kamerovém záznamu, slouží právě protokol o provedení důkazu. Již v této fázi lze konstatovat, že spis obsahuje dostatečné podklady pro závěr, že s vozidlem na předmětném místě neoprávněně zaparkoval žalobce.
49. Na toto téma se každopádně zaměřil i krajský soud při jednání. Při něm z iniciativy žalovaného doplnil dokazování o druhý kamerový záznam z řešení přestupku s příslušníky městské policie, kteří ztotožnili žalobce. Tento záznam zřejmě technickou chybou není na CD ve spise, na němž je první videozáznam. *Z obou videí nade vší pochybnost vyplynulo, že řidičem, který přijel na předmětné parkovací místo, zaparkoval tam daný vůz, odešel a později celou věc řešil se strážníky, byl žalobce.* Tím se definitivně celá skutková situace, jak ji zjistily správní orgány a soud při jednání, vyjasnila a potvrdila.
50. Krajský soud opakuje, že v přestupkovém řízení žalobce nevznášel žádné námitky proti obsahu protokolu o promítnutí kamerového záznamu. Přestože měl možnost se s jeho obsahem seznámit. *Během správního řízení v podstatě ani netvrdil, že by na kamerovém záznamu nebyl on.* Jeho „obhajoba“ spočívala v tvrzení, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s tím, že za řidiče svého vozidla označil někoho jiného. To ale není pravda. Městský úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích vysvětlili, proč tomuto tvrzení ve světle dalších důkazů nemohli uvěřit. Žalobce má sice částečně pravdu, že na výzvu ke sdělení řidiče neměl povinnost poskytovat žádné bližší ohledně toho, proč jím označený řidič řídil jeho vozidlo nebo jaký má k němu vztah. *Pokud ale chtěl poskytnout správním orgánům alternativní verzi skutkového děje, která by zpochybňovala, že na kamerovém záznamu je on sám, bylo na něm, aby tak učinil věrohodným způsobem.*
51. Důkazní břemeno v přestupkovém řízení sice leží primárně na správním orgánu. Žalovaný ale správně poukazuje na to, pokud obviněný z přestupku zpochybňuje některý z důkazů, je pak na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, shodně bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 100/2019-57). Jak ale plyne z výše uvedeného, v tomto případě nevystala žádná pochybnost o tom, že se přestupku dopustil právě žalobce.

52. Námitky žalobce týkající se prokázání totožnosti řidiče jsou proto nedůvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

53. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. března 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce